

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *György Endre*
 Cím: *Szinfoltok*

Forrás: *Ujság*

Osztályozás	
Tárgy	792
Hely	Budai Szinkör
Idő	"1943"
Személy	

Bn. (Hely)   *1943 II. 12* (Idő)   (Köt. v. füz.)   (Old)

Közp. nyomt. XX.

Szinfoltok

A BUDAI SZINKÖR tájékán kódorogtam a múltkor. Ott ahol nemrégiben még a Múza felszenelt csarnoka állott. Forró színházi esték emléke kísértett. Régi színészeket, színésznőket láttam magam előtt, amint lázasan, minden szótól megrészegejlten ágálnak a szinpadon. Mintha Sebestyén Géza is ott bicegett volna a didergő, susogó fák között. Premierek illata, mámore szállt a levegőben. Premieraké, amikor az elragadtatott néző szinte másodpercenként verte össze a tenyerét lapsra és amikor a hálás szerző és a fellelkesedett budai közönség malomkerék nagyságu virágkosárral kedveskedett a primadonnának. A szél zugott és elfeledett operettek melódiáit hozta felém arról a tájékról, ahol valamikor a zenekar játszott, a bozontoshajú, fehér ingpleztronu, frakkos fiatalember intésére. Csendes téli este volt. Lábujjhegyen jártam-keltem a Horváth-kertben, hogy meg ne zavarjam a nemlétező Budai Szinkör álmát. Egy pillanatraig az volt az érzésem, hogy a színház csak pihen. Visszavonult, mint a medve a barlangjába, a budai alagutba és alig várja, hogy lerázva magáról a tél béklyóját, a langyos tavaszban újra kezdhesse és a forró nyárban

folytathassa megszokott életét. Telsz-halottnak néztem, vagy csakugyan halott? Igen, igen, az elmulásról árulkodott az a fagyos levegő és az a temetői csend, amely mindnyájunk kedvencének, bohókás fiátalságunk örökké kísértő emlékének, a „boldogult” Szinkörnek hullt helyét körülvelte. A sok fával, amelyet azóta ültettek, mintha csak a sírját tüzdelték volna tele. Minden a kihunytt csillagokról regél. Mit gondoltok mi hirdeti harsányan az életet a Horváth-kertben? Egy kényes-fényes, „ezüsttükrös”, csillogó-villogó földalatti illemhely. Ennyi maradt a Budai Szinkörből, illetve ennyi se, mert amíg a Szinkör él és a színházi közönség ott rajzolt, rozoga, ütött-kopott, homályos és barátságatlan volt ez az intézmény. Ki kellett volna a Szinkörnek, hogy haló porából életrekeljen ez a legeslegmodernebb kis ház. Ennek a lámpái világítanak most a régi szuffiták helyén, bele a Horváth-kert sötétjébe...

Legalább akkorát, mint amennyit a zseblámpa áraszt. És legalább addig, amíg megnézem a telefonkönyvben: kitől kell visszakövetelnem azt a 20 fillért, amelyet a telefonautomata éhes szája minden ellenszolgáltatás nélkül, mohón elnyelt...

*
 ÖTLOVAS HINTÓT láttam a múltkoriban. Ejnye, mondom, öt ló egy szekér elé fogva. Különös. Régebben főispáni installáció alkalmával parádeztak a híres-neves ötszofogattal. Igaz, most még nagyobb ur „ült” a hintóban. Szén és Fa Ófelsége...

György Endre

*
 AZ UTCAI TELEFONFÜLKÉKBEN esténként mély, olajos sötétség terjeng. Olyan sűrű, vágható a sötétség, hogy ijedtségemben a magam telefonszámát is elfelejtem. A telefonfülkék fővilágosító mestere nem varázsolhatja icikepicike fényt ebbe a szűk kis ketrecbe?